

at der ikke finder skriftlig Begæring Sted om Udmeldelse, og at det derfor kunde være vansteligst at faa en Udmeldelse i Orden, naar den ikke foregik til Retsprotokollen; men der er intet til Hinder for, at Dommeren kan forlange, at der skal indgives en skriftlig Begæring om Udmeldelse. Jeg tror, at det er praktisk og hensigtsmæssigt at blive staaende ved Lovforslagets Bestemmelser herom. — Den anden Bemærkning, jeg har at gøre om Udvalgets Forslag, angaar Nr. 20, som, saa vidt jeg skønner, staar paa et urigtigt Sted. Der bestemmes jo, at den i D. L. 1—13—12. befalede Indtævning af tidligere førte Vidner bortfalder osv. Det maa aabenbart gælde om hele Proceduren og ikke blot om det, som omhandles i § 7. Bestemmelsen skulde altsaa knyttes til § 6, som taler om Sagers Behandling ved Soretten i det hele, medens § 7 handler om Søforklaring. Dermed er jeg færdig med Vædringsforslagene.

Derimod har jeg nogle Bemærkninger at gøre om Lovforslagets enkelte Paragraffer. Man maa ikke gøre sig Illusioner med Hensyn til Letheden ved at faa det tilstrækkelige Antal Medlemmer i Provinserne til at beklæde Soretterne, og dersom man, saaledes som Tilfældet jo vil være, nødes til at forbigaa færende Skippere, især dem, som fare paa lange Rejser, vil man for en meget stor Del være henvist til dem, som have været i denne Virksomhed, og som have trukket sig tilbage — naturligvis ikke alene til dem, men dog for en meget stor Del. Der vil jeg gøre opmærksom paa, at som Lovforslaget her udtrykker sig i § 2, vil det lægge Hindringer i Vejen for at faa det tilstrækkelige Antal Medlemmer, der er Tale om. Der staar jo i § 2, at de, der kunne bestikkes, skulle ifølge deres Livsstilling være særlig kyndige i Søvæsen; men Forholdet er jo det, at Folk, som have været søfarende, som have trukket sig tilbage derfra, i Reglen ville gaa over til andre Stillinger. Det er meget almindeligt, at forhenværende Skippere blive Købmænd, Mæglere og deslige. Der burde derfor staa i Stedet for, at de ifølge deres Livsstilling skulle være særlig kyndige i Søvæsenet, at de ifølge deres nuværende eller tidligere Livsstilling skulle være særlig kyndige i Søvæsenet. Det vilde jo ogsaa passe meget godt med de Udtryk, som bruges i Loven om Sø- og Handelsretten i København, hvor der staar, at det skal være Folk, som ere eller have været Officerer i den kgl. Marine, eller som ere eller have været søfarende. Denne Affattelse, som Forslaget her har, vilde ogsaa udelukke forhenværende

Søofficerer, som f. Eks. ere blevne Landmænd, Godsejere, hvad vi jo have Eksempler paa. Det vilde være Tilfældet efter den Ordlyd, som Paragraffen nu har. Jeg skal derfor henstille at søge et bedre Udtryk derfor, hvad der vist nok ikke vil være vansteligst at finde. Man skulde se at finde et rent objektivt og ikke et halvt subjektivt Udtryk; thi naar der siges, at det skal være Folk, som enten ere eller have været i Livsstillinger, ifølge hvilke de ere særlig kyndige i den Slags Sager, lægges der her især Vægt paa, at de ere særlig kyndige, men det er ikke det, det kommer an paa, — er Livsstillingen, det drejer sig om. — Jeg har ogsaa nogen Betænkelse ved Bestemmelsen i § 3, hvor der staar, at det skal iagttages af Dommeren, at de i Retskresen boende Mænd først tilkaldes. Denne Bestemmelse, tror jeg, vil kunne virke som et tvæget Sværd med Hensyn til Omkostninger, den vil kunne bringe de dobbelte Omkostninger, hvor der ellers ingen skulde være. Forholdet er jo dette, at der er mange Landjurisdiktioner, til hvilke der hører Havne, men som have Retslokale i Købstaden. Hvis denne Bestemmelse bliver staaende, skal der i saadanne Tilfælde, hvor Sagen vedrører Landjurisdiktionen, tages Folk fra denne, som kan ligge flere Mile borte fra Retslokalet; vedkommende Dommer i Købstaden maa dog være berettiget til at tage Medlemmerne fra Byen. Dernæst vil det omvendt kunne komme til at virke paa den Maade, at naar der i en Sag skal bruges Syns- og Skønsmænd, vil Antallet af de Mænd i Retskresen, som ere egnede dertil, kunne være udtømte derved, at de paagældende Mænd ere blevne tilkaldte som Dommere, og man maa derfor tilkalde Syns- og Skønsmænd andetsteds fra. Det synes mig derfor upraktisk at have en Bestemmelse som den, der er foreslaet, og jeg henstiller derfor, om det ikke skulde være muligt at foretage en Forandring heri, og i Forbindelse dermed skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at det vilde være naturligt ifølge hele den Organisation, som er givet Soretten, om Dommeren paa vedkommende Sted kunde være berettiget til at udnævne til Syns- og Skønsmænd saadanne Personer, som ikke bo i hans Jurisdiktion. Han kan i almindelige Retsager ikke tage andre og skal, naar ikke andre Syns- og Skønsmænd findes, gaa til Amtmanden for igennem ham at faa dem udnævnte fra en anden Jurisdiktion. Det er en meget besværlig Fremgangsmaade, men naar der nu indføres det Princip, at Dommeren kan tilkalde Meddommere fra en anden søretlig